

Čís. 936.

Nedodavši z hrubé nedbalosti zboží v čas, je dráha povinná náhradou, byť i dodržela lhůty §u 75 žel. dopr. ř.

(Rozh. ze dne 22. února 1921, Rv II 288/20.)

Žaloba proti dráze na náhradu škody, ježto pozdě dodala zboží, podléhající zkáze, byla soudy všech tří stolic zamítnuta.

Nejvyšší soud uvedl

v d ů v o d e c h :

Žaloba jest dle svého znění žalobou o náhradu škody způsobenou zaviněním dráhy a bylo tudíž na žalobci, aby především také tvrdil a prokázal okolnosti, jež by zavinění opodstatňovaly. To však žalobce vůbec učiniti opomenul. Aby soud odvolací připustil dukaz znalci o trvání pravidelné doby dopravní v případě tomto, nebylo třeba, jelikož lhůty ty jsou nařízením ministerstva železnic ve srozumění s ministerstvem spravedlnosti a obchodu ze dne 11. listopadu 1909, čís. 172 ř. zák. určeny (§ 75). Žalovaný erár se naproti tomu hájil tím, že zboží dodal ve lhůtě, neboť byly dráze přiznány doplňovací lhůty po rozumu § 75 (3) čís. 5 cit. nař. a těch nebylo ani využito. Dovolávání se nákladního listu o tom, že zboží, o něž jde, jako zkáze podléhající bylo na stanici překládací přes týden, nemá významu, jelikož okolnost tato z nákladního listu nevychází vůbec na jevo a s uplatňovaným důvodem ani nesouvisí. Pokud jde o dovolací důvod nesprávného posouzení právního, tu nelze sice ze lhůt v § 75 cit. nař. stanovených, pokud se týče schválením ministerstva železnic ze dne 24. října 1918, čís. 52.183 prodloužených dovozovati, že by dráha v případě dodržení jich nebyla vůbec zodpovědna za zboží, jež dopravou vzalo zkázu, vždyť lhůty ty jsou lhůtami nejzazšími, jež nesmí býti — jak z odstavce prvního § 75 zmíněného nařízení vyplývá — překročeny; přes to však prokázalo-li by se, že dráhu stíhá hrubá nedbalost, že na př. rychlozboží nechala na stanici překládací přes týden ležeti, jak žalobce v opravných prostředcích udává, a že následkem toho zboží vzalo zkázu, odpovídala by dráha za škodu vzniklou, i když by zboží bylo ve lhůtách prodloužených doručeno. Avšak otázkou zavinění neměly soudy nižší příležitosti se zabývat, jelikož žalobce okolností, zavinění toto prokazujících, v první stolici ani nepřednesl, tím méně pak prokázal a pokud při tom žalobce poukazuje na nákladní list, jenž prý je svými záznamy sám o sobě zcela názornou ilustrací nedbalosti dráhy, podotýká se, že jednak z nákladního listu nelze ze záznamů jeho na nějaké zavinění dráhy souditi a kdyby tomu tak i bylo, nebylo by přípustno k němu hleděti pro nedostatek podkladu, totiž přednesu v první stolici.

Čís. 937.

Prohlásí-li dlužník sám, že bude plnit ihned anebo v určité lhůtě, netřeba, by ho věřitel ještě zvlášť k plnění vyzval.